ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 17ης Μαΐου 2001 *

Στην υπόθεση C-450/98 P,

International Express Carriers Conference (IECC), με έδρα τη Γενεύη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους E. Morgan de Rivery, J. Derenne και M. Cunningham, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-133/95 και T-204/95, IECC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3645), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής καθόσον αφορά την υπόθεση T-204/95 και τις σκέψεις 78 έως 83 της υποθέσεως T-133/95,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον K. Wiedner, επικουρούμενο από τον N. Forwood, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **Deutsche Post AG,** εκπροσωπούμενη από τον D. Schroeder, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας,**

η **The Post Office**

και

η **La Poste,**

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, A. La Pergola και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, N. Colneric, S. von Bahr και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της International Express Carriers Conference (IECC), εκπροσωπουμένης από τους E. Morgan de Rivery, J. Derenne και M. Cunningham, της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον K. Wiedner, επικουρούμενο από τον C. Quigley, barrister, και της Deutsche Post AG, εκπροσωπουμένης από τον D. Schroeder, κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Ιανουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 1998, η International Express Carriers Conference (στο εξής: IECC) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-133/95 και T-204/95, IECC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3645, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε μερικώς την απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 6 Απριλίου 1995 επί της καταγγελίας της IECC, καθόσον η απόφαση αυτή αφορά την υλική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, και απέρριψε τις προσφυγές της IECC κατά τα λοιπά.

Το ιστορικό της διαφοράς

2 Η IECC είναι οργάνωση εκπροσωπούσα τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες κατεπείγοντος ταχυδρομείου. Τα μέλη της, ιδιώτες επιχειρηματίες, παρέχουν, μεταξύ άλλων, τις καλούμενες υπηρεσίες «αναταχυδρομήσεως», συνιστάμενες στη μεταφορά ταχυδρομικού υλικού προελεύσεως μιας χώρας Α προς το έδαφος μιας χώρας Β προκειμένου να κατατεθεί στον εκεί τοπικό δημόσιο ταχυδρομικό φορέα (στο εξής: ΔΤΦ) για να προωθηθεί τελικώς από αυτόν στο έδαφός του (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΒ») ή προς τη χώρα Α (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΑ») ή Γ (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΓ»).

3 Χάρη στην αναταχυδρόμηση, σημαντικοί αποστολείς διασυνοριακού ταχυδρομείου μπορούν να επιλέγουν την εθνική ταχυδρομική διοίκηση ή τις εθνικές ταχυδρομικές διοικήσεις που παρέχουν την καλύτερη υπηρεσία στη συμφερότερη τιμή για τη διανομή του διασυνοριακού ταχυδρομείου. Έπεται ότι, μέσω των ιδιωτών επιχειρηματιών, η αναταχυδρόμηση περιάγει σε κατάσταση ανταγωνισμού τους ΔΤΦ όσον αφορά τη διανομή του διεθνούς ταχυδρομείου.

4 Στις 13 Ιουλίου 1988 η IECC υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

5 Η καταγγελία περιελάμβανε δύο σκέλη στηριζόμενα, το μεν πρώτο, στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ, το δε δεύτερο, στο άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ).

6 Με το πρώτο σκέλος της καταγγελίας της, η IECC υποστήριξε ότι ορισμένοι ΔΤΦ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και τρίτων χωρών είχαν συνάψει τον Οκτώβριο του 1987 στη Βέρνη συμφωνία περί καθορισμού των τιμών αφορώσα τα καταληκτικά τέλη, επονομαζόμενη «συμφωνία CEPT».

7 Με το δεύτερο σκέλος της καταγγελίας της, το μόνο που είναι λυσιτελές στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως, η IECC ισχυρίστηκε ότι ορισμένοι ΔΤΦ εφαρμόζουν σύστημα κατανομής των εθνικών ταχυδρομικών αγορών βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως, εγκριθείσας στις 10 Ιουλίου 1984 στα πλαίσια του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: σύμβαση ΠΤΕ). Η IECC ισχυρίσθηκε ότι ο βρετανικός, ο γερμανικός και ο γαλλικός ΔΤΦ, ήτοι, αντιστοίχως: The Post Office, Deutsche Post AG (στο εξής: Deutsche Post) και La Poste, επιχείρησαν, περαιτέρω, να αποτρέψουν εμπορικές εταιρίες να κάνουν χρήση των υπηρεσιών ιδιωτικών φορέων εκμεταλλεύσεως της αναταχυδρομήσεως, όπως

τα μέλη της IECC, ή αποπειράθηκαν να αποτρέψουν άλλους ΔΤΦ να συνεργάζονται με τους εν λόγω ιδιωτικούς φορείς.

8 Καταγγέλθηκε ειδικότερα η συμπεριφορά ορισμένων ΔΤΦ, η οποία συνίστατο στη βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως ΠΤΕ μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως, στο απευθυνόμενο στους υπολοίπους ΔΤΦ αίτημα να ανακόπτουν την αναταχυδρόμηση και να ειδοποιούν τους πελάτες για την ενδεχόμενη μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως, και τούτο με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω της αναταχυδρομήσεως.

9 Το άρθρο 23 της συμβάσεως ΠΤΕ του 1984, νυν άρθρο 25 της συμβάσεως ΠΤΕ του 1989, προβλέπει:

«1. Ουδεμία χώρα μέλος δεσμεύεται να προωθήσει ή να παραδώσει στον παραλήπτη αντικείμενα επιστολικού ταχυδρομείου, τα οποία ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρόμηση σε ξένη χώρα αποστολείς εγκατεστημένοι στην επικράτεια της πρώτης με στόχο να επωφεληθούν από τα χαμηλότερα τέλη που ισχύουν εκεί. Το ίδιο ισχύει για τα αντικείμενα που ταχυδρομούνται σε μεγάλες ποσότητες, ανεξάρτητα από το αν οι ταχυδρομήσεις αυτές γίνονται αποσκοπώντας σε όφελος από χαμηλότερα τέλη.

2. Η παράγραφος 1 ισχύει αδιακρίτως τόσο για αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί στη χώρα κατοικίας του αποστολέα και που μεταφέρεται στη συνέχεια πέραν των συνόρων, όσο και για αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί σε ξένη χώρα.

3. Η ενδιαφερόμενη διοικητική υπηρεσία δικαιούται είτε να επιστρέψει τα αντικείμενα στον τόπο προελεύσεως είτε να τα επιβαρύνει με τα εσωτερικά τέλη της. Αν ο αποστολέας αρνηθεί να καταβάλει τα ως άνω τέλη, η ως άνω υπηρεσία μπορεί να διαθέσει τα αποστελλόμενα αντικείμενα σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία της.

4. Ουδεμία χώρα μέλος δεσμεύεται να αποδέχεται, να προωθεί ή να διανέμει στους παραλήπτες τους αποστελλόμενα αντικείμενα επιστολικού ταχυδρομείου, τα οποία οι αποστολείς ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρόμηση σε μεγάλες ποσότητες σε άλλη χώρα από τη χώρα κατοικίας τους. Οι ενδιαφερόμενες διοικητικές υπηρεσίες έχουν το δικαίωμα να επιστρέφουν τα ως άνω αποστελλόμενα αντικείμενα στον τόπο προελεύσεώς τους ή να τα επιστρέφουν στους αποστολείς χωρίς επανακαταβολή του καταβεβλημένου τέλους.»

Η ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία και οι επίδικες αποφάσεις

10 Με την από 13 Ιουλίου 1988 καταγγελία της, η IECC κάλεσε, κατ' ουσίαν, την Επιτροπή να εκδώσει απόφαση απαγορεύσεως επιτρέπουσα στους ΔΤΦ, στην πραγματικότητα δε καλώντας τους, να θέσουν τέρμα στα πλεονεκτήματα σε επίπεδο κόστους που συνεπάγεται η αναταχυδρόμηση λόγω του γεγονότος ότι τα καταληκτικά τέλη αποζημιώνουν υπερβολικά πολύ ή υπερβολικά λίγο τις ταχυδρομικές διοικήσεις για το πραγματικό κόστος διανομής του διασυνοριακού ταχυδρομείου, αλλά απαγορεύουσα, παράλληλα, στους ΔΤΦ να περιορίζουν ή να νοθεύουν τον οφειλόμενο στην αναταχυδρόμηση ανταγωνισμό, ο οποίος παρέχει άλλα πλεονεκτήματα σε επίπεδο κόστους ή υπηρεσιών.

11 Οι κατονομαζόμενοι με την καταγγελία της αναιρεσείουσας ΔΤΦ απάντησαν επί των ερωτήσεων της Επιτροπής τον Νοέμβριο του 1988. Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Ιουνίου 1989 και Φεβρουαρίου 1991 αντηλλάγη ογκώδης αλληλογραφία μεταξύ, αφενός, της IECC και, αφετέρου, διαφόρων υπαλλήλων της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» (ΓΔ IV) της Επιτροπής, καθώς και των γραφείων των επιτρόπων Bangemann και Brittan.

12 Η Επιτροπή πληροφόρησε στις 18 Απριλίου 1991 την IECC ότι «είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού 17 [...] βάσει των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης ΕΚ». Η Επιτροπή πληροφόρησε στις 7 Απριλίου 1993 την IECC ότι στις 5 Απριλίου 1993 είχε εκδώσει ανακοίνωση αιτιάσεων που επρόκειτο να κοινοποιηθεί στους οικείους ΔΤΦ.

13 Η Επιτροπή απηύθυνε στην IECC στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 έγγραφο, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), με το οποίο ανέφερε ότι, όσον αφορά τη μη προώθηση της άυλης αναταχυδρομήσεως ABA, «[η Επιτροπή] εκτιμά ότι η συμπεριφορά αυτή είναι πολύ σοβαρή και ότι έχει την πρόθεση να θέσει τέρμα σε παρόμοιες καταχρήσεις».

14 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 17 Φεβρουαρίου 1995 στην IECC, ειδικότερα, έγγραφο, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, με το οποίο την ενημέρωσε ως προς τους λόγους για τους οποίους αδυνατούσε να κάνει δεκτό το αίτημά της σχετικά με τη μη προώθηση του ταχυδρομείου βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως ΙΤΤΕ. Η IECC κοινοποίησε στις 22 Φεβρουαρίου 1995 στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της σχετικά με το τελευταίο αυτό έγγραφο.

15 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 6 Απριλίου 1995 στην IECC μια πρώτη απόφαση σχετικά με το δεύτερο σκέλος της καταγγελίας της περί της μη προωθήσεως του ταχυδρομείου βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως ΙΤΤΕ (στο εξής: πρώτη επίδικη απόφαση).

16 Με την πρώτη επίδικη απόφαση, η Επιτροπή εξέθεσε μεταξύ άλλων:

«4. Οι παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στη συνέχεια από τον δικηγόρο σας [...], στις 22 Φεβρουαρίου 1995, δεν περιλαμβάνουν κανένα επιχείρημα, για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω, ικανό να δικαιολογήσει την αλλαγή στάσεως της Επιτροπής. Το παρόν έγγραφο σκοπεί να σας ενημερώσει για την οριστική απόφαση της Επιτροπής όσον αφορά τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στην καταγγελία σας σχετικά με τη μη προώθηση ταχυδρομείου βάσει του άρθρου [23] της συμβάσεως της ΙΤΤΕ.

5. Συνοπτικώς, το έγγραφο που σας απηύθυνε η Επιτροπή στις 17 Φεβρουαρίου 1995, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, όρισε τέσσερις κατηγορίες ταχυδρομικών αντικειμένων που δεν προωθήθηκαν βάσει της συμβάσεως της ΠΤΕ, ήτοι την υλική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, την υλική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ μη εμπορικού ή ιδιωτικού χαρακτήρα, την καλούμενη "άυλη" αναταχυδρόμηση ΑΒΑ [...] και το σύνηθες διασυνοριακό ταχυδρομείο [...].

6. Όσον αφορά την υλική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, η Επιτροπή φρονεί ότι, στο μέτρο που η συλλογή του ταχυδρομείου για εμπορικούς σκοπούς από κατοίκους της χώρας Β προκειμένου να αναταχυδρομηθεί εντός της χώρας Α με τελικό προορισμό τη χώρα Β συνιστά καταστρατήγηση του εθνικού μονοπωλίου εσωτερικής διανομής του ταχυδρομείου, μονοπωλίου προβλεπομένου από τη νομοθεσία της χώρας Β, η μη προώθηση του ταχυδρομείου αυτού κατά την επιστροφή του εντός της χώρας Β μπορεί να θεωρηθεί ως νόμιμη πράξη υπό τις παρούσες συνθήκες και δεν συνιστά, επομένως, καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ. [... Η Επιτροπή...] επισήμανε ειδικά ότι η καταστρατήγηση αυτή του εθνικού μονοπωλίου "κατέστη επικερδής λόγω των μη εναρμονισμένων επί του παρόντος επιπέδων των καταληκτικών εξόδων" και ότι για τον λόγο ακριβώς αυτόν είναι δυνατόν να δικαιολογηθεί η παροχή ορισμένης προστασίας στο στάδιο αυτό [...].

7. Ως προς τη μη προώθηση της υλικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της καλούμενης "άυλης" αναταχυδρομήσεως και του διασυνοριακού ταχυδρομείου, η Επιτροπή φρονεί ότι, εφόσον τα μέλη της IECC δεν εμπλέκονται στις δραστηριότητες που αφορούν αυτόν τον τύπο ταχυδρομείου, δεν θίγονται ως προς τις εμπορικές τους δραστηριότητες από τη μη προώθηση του ταχυδρομείου αυτού και δεν έχουν, επομένως, κανένα έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, να υποβάλουν στην Επιτροπή καταγγελία για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού.

[...] Κατά την Επιτροπή [...], η καλούμενη "άυλη" αναταχυδρόμηση διενεργείται κατά το ακόλουθο σχήμα: μια πολυεθνική εταιρία, για παράδειγμα μια τράπεζα, [...] δημιουργεί κεντρική υποδομή εκτυπώσεως και αποστολής εντός ορισμένου κράτους μέλους Α· αποστέλλονται ηλεκτρονικώς πληροφοριακά στοιχεία, προελεύσεως όλων των θυγατρικών και υποκαταστημάτων της τράπεζας, με προορισμό την κεντρική υπηρεσία, όπου τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία μετατρέπονται σε υλικό ταχυδρομείο, υπό τη μορφή, για παράδειγμα, αποκομμάτων τραπεζικού λογαρια-

σμού, τα οποία ετοιμάζονται στη συνέχεια για την καταβολή του σχετικού ταχυδρομικού τέλους και την ταχυδρόμηση στον τοπικό ταχυδρομικό φορέα [...].

[...] Φρονούμε ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει πώς τα μέλη της IECC θα μπορούσαν να εμπλακούν στον εν λόγω τύπο διακανονισμού [...].

8. Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, σας πληροφορώ ότι η από 13 Ιουλίου 1988 αίτησή σας, στηριζόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62, καθόσον αφορά τη μη προώθηση της υλικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, της υλικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της "άυλης" αναταχυδρομήσεως και του συνήθους διασυνοριακού ταχυδρομείου, απορρίπτεται.»

17 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 12 Απριλίου 1995 στην IECC έγγραφο, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού επί της μη προωθήσεως της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓ. Η IECC απάντησε στο έγγραφο αυτό στις 9 Ιουνίου 1995.

18 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 14 Αυγούστου 1995 οριστική απόφαση σχετικά με τη μη προώθηση εκ μέρους ορισμένων ΔΤΦ της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓ (στο εξής: δεύτερη επίδικη απόφαση), με την οποία διευκρίνισε ιδίως τα εξής:

«(Α) Μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ

3. [...] έχετε λάβει έγγραφο, με ημερομηνία 6 Απριλίου 1995, [...] το οποίο εξέθετε ότι το τμήμα της καταγγελίας σας σχετικά με τη μη προώθηση της υλικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, της υλικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της "άυλης" αναταχυδρομήσεως και του συνήθους διασυνοριακού ταχυδρομείου, είχε απορριφθεί [...].

[...]

(Β) Μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ

6. Το από 9 Ιουνίου 1995 έγγραφο [της IECC] βεβαιώνει ότι i) η Επιτροπή δεν είναι πλέον αρμόδια να λάβει νέα απόφαση επί του ζητήματος αυτού και ότι ii) ακόμη και αν η Επιτροπή ήταν αρμόδια, η απόρριψη του εν λόγω τμήματος της καταγγελίας [...] δεν ήταν ενδεδειγμένη για διαφόρους λόγους.

[...]

11. Στις 21 Απριλίου 1989, το Post Office παρέσχε διαβεβαιώσεις στην Επιτροπή ότι δεν είχε κάνει το ίδιο χρήση των εξουσιών που απορρέουν από το άρθρο 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ, ούτε άλλωστε είχε την πρόθεση να το πράξει στο μέλλον. Ομοίως, ο οργανισμός που ονομαζόταν τότε Bundespost Postdienst πληροφόρησε την Επιτροπή, στις 10 Οκτωβρίου 1989, ότι δεν εφάρμοζε πλέον το άρθρο 23, παράγραφος 4, στην αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ μεταξύ κρατών μελών [...].

[...]

13. Καίτοι είναι αληθές ότι η Επιτροπή μπορεί να εκδώσει ρητή απόφαση περί απαγορεύσεως όσον αφορά περιοριστική του ανταγωνισμού συμπεριφορά η οποία δεν επιδεικνύεται πλέον, δεν είναι υποχρεωμένη να το πράξει και αποφασίζει ως

προς τη σκοπιμότητα ενός τέτοιου μέτρου ενόψει των ειδικών συνθηκών της υπό κρίση υποθέσεως. Εν προκειμένω, ουδεμία απόδειξη υφίσταται ότι οι δύο ταχυδρομικοί φορείς τους οποίους αφορά η καταγγελία της IECC του 1988 [...] δεν τήρησαν τη δέσμευση που έκαστος εξ αυτών ανέλαβε έναντι της Επιτροπής το 1989, να μην επικαλείται το άρθρο 23, παράγραφος 4, για την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ [...].

14. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η θέσπιση απλώς και μόνον του άρθρου 23/25 της ΠΤΕ δεν είναι κατ' ανάγκη αντίθετη προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού: μόνη η χρήση των δυνατοτήτων δράσεως που παρέχει το άρθρο 23/25 μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις — δηλαδή μεταξύ κρατών μελών — να αποτελέσει παράβαση των κανόνων αυτών. [...]

15. Η αίτηση της IECC με αντικείμενο την επιβολή αυστηρών κυρώσεων στις ταχυδρομικές υπηρεσίες προκειμένου να τερματίσουν τις παραβάσεις των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού βρίσκεται σε δυσαρμονία με την αδυναμία της IECC να αποδείξει ότι οι παραβάσεις συνεχίζονται ή ότι υφίσταται πραγματικός κίνδυνος επαναλήψεώς τους.

[...]

18. [...] Η La Poste απάντησε στις 24 Οκτωβρίου 1990 επαναλαμβάνοντας ότι θεωρούσε ότι η [...] εφαρμογή του άρθρου 23 της ΠΤΕ ήταν νόμιμη βάσει του δικαίου του ανταγωνισμού. Το περιστατικό αντιμετωπίστηκε στη συνέχεια με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, ενώ η La Poste ενέμεινε στην άποψή της ότι το περιστατικό δεν ήταν ασυμβίβαστο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού.

19. Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, ενόψει του μεμονωμένου χαρακτήρα του περιστατικού και ελλείψει αποδείξεως περί ανανεώσεως μιας τέτοιας συμπεριφοράς, η Επιτροπή κρίνει ότι δεν είναι ανάγκη να λάβει απόφαση περί απαγορεύσεως σε βάρος της La Poste.

20. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι σε γνώση της Επιτροπής δεν περιήλθαν άλλες περιπτώσεις, στα πλαίσια των οποίων η γαλλική ταχυδρομική υπηρεσία, επικαλούμενη το άρθρο 23 της συμβάσεως ΠΤΕ, δεν προώθησε το ταχυδρομείο, ούτε μετά το αναφερόμενο από την TNT με το από 10 Οκτωβρίου 1989 έγγραφό της περιστατικό, ούτε μετά την κοινοποίηση των αιτιάσεων του 1993. Όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή δεν οφείλει πλέον να εκδώσει ρητή απόφαση περί απαγορεύσεως σχετικά με περίπτωση συμπεριφοράς αντικειμένης προς τον ανταγωνισμό η οποία έλαβε χώρα στο παρελθόν, μπορεί, όμως, να αποφανθεί επί της σκοπιμότητας να το πράξει υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις που ισχύουν εν προκειμένω. Δεδομένου ότι η μη προώθηση του ταχυδρομείου εκ μέρους της γαλλικής ταχυδρομικής υπηρεσίας περί της οποίας γίνεται λόγος ανωτέρω φαίνεται ότι αποτέλεσε μεμονωμένο συμβάν, η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να λάβει άλλα μέτρα.»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Ιουνίου 1995 και πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό Τ-133/95, η IECC άσκησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), προσφυγή ακυρώσεως της πρώτης επίδικης αποφάσεως.

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Οκτωβρίου 1995 και πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό Τ-204/95, η IECC άσκησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173 της Συνθήκης, προσφυγή ακυρώσεως της δεύτερης επίδικης αποφάσεως.

21 Σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατόπιν ακροάσεως των διαδίκων, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να ενώσει τις αποφάσεις Τ-133/95 και Τ-204/95 με σκοπό την έκδοση κοινής αποφάσεως.

22 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την πρώτη επίδικη απόφαση, όσον αφορά την υλική αναταχυδρόμηση εμπορικού χαρακτήρα τύπου ΑΒΑ, και απέρριψε κατά τα λοιπά τις προσφυγές.

23 Το Πρωτοδικείο απέρριψε το σύνολο των λόγων ακυρώσεως που είχαν αντληθεί είτε από έλλειψη είτε από ελλιπή αιτιολογία τόσο της πρώτης επίδικης αποφάσεως (σκέψεις 67 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) όσο και της δεύτερης επίδικης αποφάσεως (σκέψεις 121 και 125 έως 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

24 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης τον ισχυρισμό της ΙΕCC ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας τις επίδικες αποφάσεις, διέπραξε κατάχρηση εξουσίας (σκέψεις 188 έως 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) και παραβίασε ορισμένες γενικές αρχές του δικαίου (σκέψεις 202 έως 206 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

25 Όσον αφορά ειδικότερα την πρώτη επίδικη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε τα επιχειρήματα βάσει των οποίων καταβλήθηκε προσπάθεια να αποδειχθεί ότι η

Επιτροπή παρέβη το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17 επειδή θεώρησε ότι τα μέλη της IECC δεν είχαν έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν τις φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές των ΔΤΦ σχετικά με την άυλη αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΑ (σκέψεις 78 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

26 Αντίθετα, κάνοντας εν μέρει δεκτό τον λόγο ακυρώσεως της IECC λόγω παραβάσεως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ισχυριζόμενη ότι η μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα δεν συνιστούσε κατάχρηση κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης και ακύρωσε την πρώτη επίδικη απόφαση ως αφορώσα την υλική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα (σκέψεις 94 έως 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

27 Όσον αφορά ειδικότερα τη δεύτερη επίδικη απόφαση, το Πρωτοδικείο, το οποίο δεν έκανε δεκτές τις ενστάσεις της IECC σχετικά με το περιεχόμενο των επιδίκων αποφάσεων και έκρινε ότι η πρώτη επίδικη απόφαση δεν αφορούσε την τελική εκτίμηση της Επιτροπής επί του σκέλους της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ (σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), απέρριψε τις αιτιάσεις σχετικά με το φερόμενο ανυπόστατο του εγγράφου της 12ης Απριλίου 1995 και της δεύτερης επίδικης αποφάσεως (σκέψεις 116 έως 188 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

28 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης την επιχειρηματολογία που αντλούνταν από φερόμενες πρόδηλες πλάνες πραγματικής και νομικής εκτιμήσεως στις οποίες υπέπεσε η Επιτροπή κατά την ανάλυση της συμπεριφοράς των ΔΤΦ που περιελάμβανε η καταγγελία σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ (σκέψεις 145 έως 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

29 Επίσης δεν έγιναν δεκτές παρεμφερείς αιτιάσεις σχετικά με την εξέταση του άρθρου 23 της συμβάσεως ΠΤΕ υπό το φως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (σκέψεις 169 έως 172, 176 και 177 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), οπότε το Πρωτοδικείο δεν ακύρωσε τη δεύτερη επίδικη απόφαση.

30 Η Επιτροπή καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα της IECC στην υπόθεση Τ-133/95, η IECC καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής στην υπόθεση Τ-204/95 και οι παρεμβαίνοντες διάδικοι έφεραν τα δικαστικά έξοδά τους επί των δύο υποθέσεων.

Η αναίρεση

31 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η IECC ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον αφορά την υπόθεση Τ-204/95 και τις σκέψεις 78 έως 83 της υποθέσεως Τ-133/95·

— να κρίνει το ίδιο την υπόθεση Τ-133/95, κατ' εφαρμογή του άρθρου 54 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και να ακυρώσει την πρώτη επίδικη απόφαση ως εκ του ότι αναγνωρίζει ότι η IECC δεν έχει έννομο συμφέρον για την άυλη αναταχυδρόμηση του τύπου ABA και απορρίπτει, χωρίς αιτιολόγηση της απορρίψεως αυτής, την καταγγελία σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ·

— να κρίνει το ίδιο την υπόθεση Τ-204/95, κατ' εφαρμογή του άρθρου 54 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και να κηρύξει ανυπόστατη ή, επικουρικώς, άκυρη, τη δεύτερη επίδικη απόφαση·

— να καταδικάσει την Deutsche Post στα συναφή με την ενώπιον του Πρωτοδικείου παρέμβασή της δικαστικά έξοδα καθώς και στα έξοδα που συνεπήχθη το υπόμνημα απαντήσεως στο υποβληθέν ενώπιον του Δικαστηρίου υπόμνημα της Deutsche Post, έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η IECC·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως Τ-204/95 καθώς και στα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως Τ-133/95, σε περίπτωση κατά την οποία η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εξαφανισθεί μερικώς, καθώς και στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης·

— να καταδικάσει τους παρεμβάντες ενώπιον του Πρωτοδικείου στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας ενώπιον του Πρωτοδικείου καθώς και στα δικαστικά έξοδα λόγω της παρεμβάσεώς τους στην παρούσα δίκη·

— επικουρικώς, στην υποθετική περίπτωση κατά την οποία δεν θα έκρινε το ίδιο την υπόθεση, να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα και να παραπέμψει το ζήτημα στο Πρωτοδικείο.

32 Η IECC προβάλλει επτά λόγους προς στήριξη της αναιρέσεώς της. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β',

του κανονισμού 17. Ο δεύτερος λόγος θεμελιώνεται στην εσφαλμένη ερμηνεία και αλλοίωση εκ μέρους του Πρωτοδικείου, ιδίως, της πρώτης επίδικης αποφάσεως. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως άπτεται της προσβολής της νομικής εννοίας της ανυπόστατης πράξεως κατά το κοινοτικό δίκαιο. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τρία σκέλη, η IECC υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της νομικής εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος. Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ), 89 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 85 ΕΚ) και 155 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 211 ΕΚ). Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως καταγγέλλεται η αντιφατική και ανεπαρκής νομική συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο, εξομοιούμενη με έλλειψη αιτιολογήσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Τέλος, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως θεμελιώνεται στην προσβολή της νομικής εννοίας της καταχρήσεως εξουσίας.

33 Η Επιτροπή και η Deutsche Post ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη και να καταδικάσει την IECC στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

34 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17. Κατά την άποψή της, το Πρωτοδικείο απέρριψε εσφαλμένα, με τις σκέψεις 78 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό της IECC ότι η Επιτροπή παραβίασε την ως άνω διάταξη εκτιμώντας ότι τα μέλη της IECC δεν είχαν έννομο συμφέρον να καταγγείλουν τις φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές των ΔΤΦ σχετικά με την άυλη αναταχυδρόμηση του τύπου ABA, όπως αυτή ορίζεται με την πρώτη επίδικη απόφαση.

35 Αφού υπενθυμίζει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17 επιφυλάσσει τη δυνατότητα υποβολής καταγγελίας λόγω παραβάσεως των

άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης στα πρόσωπα που δύνανται να επικαλεστούν έννομο συμφέρον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι τα μέλη της θίγονται από τις παρεμβάσεις των ΔΤΦ σχετικά με την άυλη αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΑ για τέσσερις λόγους. Πρώτον, θίγονται τα συμφέροντα των μελών της λόγω της στηριζόμενης στο άρθρο 23 της συμβάσεως ΠΤΕ μη προωθήσεως της αναταχυδρομήσεως στο μέτρο που οι σχετικές παρεμβάσεις αποσκοπούν στην προστασία των ΔΤΦ από τις αρνητικές επιπτώσεις της συμφωνίας CEPT. Δεύτερον, η έννοια της άυλης αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΑ, όπως αυτή ερμηνεύεται από τους ΔΤΦ, μπορεί επίσης να συνεπάγεται την παρέμβαση των μελών της IECC, ιδίως οσάκις περιπτώσεις άυλης αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓΑ χαρακτηρίζονται ως αναταχυδρομήσεις του τύπου ΑΒΑ. Τρίτον, οι περιπτώσεις μη προωθήσεως ακόμη και προς τα μη μέλη της IECC ενέχουν τον κίνδυνο, λόγω της απειλής που επικρέμαται επ' αυτών, να θίξουν τους πελάτες των μελών της IECC. Τέταρτον, η Επιτροπή αναγνώρισε το έννομο συμφέρον της IECC εφόσον επί περίπου επτά έτη την αποδεχόταν ως συνομιλητή σε ταχυδρομικά θέματα, ιδίως επί των ζητημάτων αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ.

36 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα τέσσερα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα, με εξαίρεση το σκέλος του δευτέρου επιχειρήματος σχετικά με τις πράξεις αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓΑ, εμπεριέχουν νέα στοιχεία μη προβληθέντα πρωτοδίκως. Επομένως, δυνάμει του άρθρου 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, είναι απαράδεκτα στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως.

37 Ως προς το σκέλος του δευτέρου επιχειρήματος σχετικά με τις πράξεις αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓΑ, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι περιορίζεται στην επανάληψη των ισχυρισμών της IECC ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να αποσαφηνίζει την πλάνη στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο με τη συλλογιστική που ακολούθησε στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκειμένου να απορρίψει την επιχειρηματολογία της IECC. Το σκέλος αυτό του δευτέρου επιχειρήματος είναι, συνακόλουθα, επίσης απαράδεκτο.

38 Άρα, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του ως προδήλως απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

39 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η IECC υποστηρίζει ότι, απορρίπτοντας, με τις σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό της ότι η πρώτη επίδικη απόφαση αφορούσε όχι απλώς την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΑ αλλά και την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ, το Πρωτοδικείο αλλοίωσε το νόημα των τεσσάρων προσκομισθέντων ενώπιόν του εγγράφων, ήτοι του εγγράφου της Επιτροπής της 17ης Φεβρουαρίου 1995, του εγγράφου της IECC της 22ας Φεβρουαρίου 1995, της πρώτης επίδικης αποφάσεως και του υπομνήματος αντικρούσεως της Επιτροπής, και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της πρώτης επίδικης αποφάσεως.

40 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι οι ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας, οι οποίοι επαναλαμβάνουν κατ' ουσίαν επιχειρηματολογία ήδη αναπτυχθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν εμφανίζουν καμία σοβαρή ένδειξη περί αλλοιώσεως των στοιχείων εκτιμήσεως που διέθετε το Πρωτοδικείο, ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση την ακολουθηθείσα στις σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συλλογιστική προκειμένου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η πρώτη επίδικη απόφαση αφορούσε αποκλειστικά τις πράξεις αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΑ.

41 Επομένως, ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

42 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι προσέβαλε τη νομική έννοια της ανυπόστατης πράξεως κατά το κοινοτικό δίκαιο.

43 Το σκέλος της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ απορρίφθηκε ήδη, κατά την αναιρεσείουσα, με την πρώτη επίδικη απόφαση, οπότε η δεύτερη επίδικη απόφαση παρίσταται ως η δεύτερη απόφαση με το αυτό αντικείμενο και, συνακόλουθα, ως συστατική βαρείας συγχύσεως των διαφόρων διοικητικών φάσεων. Επομένως, τόσο το έγγραφο της Επιτροπής της 12ης Απριλίου 1995 όσο και η δεύτερη επίδικη απόφαση θα έπρεπε να κηρυχθούν ανυπόστατες.

44 Επομένως, εσφαλμένα το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το ως άνω επιχείρημα ως αλυσιτελές με το αιτιολογικό ότι η μείζων πρόταση της συλλογιστικής της IECC, σύμφωνα με την οποία η πρώτη επίδικη απόφαση αφορούσε ήδη την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ, ήταν εσφαλμένη. Επιπλέον, εσφαλμένα το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι «τα ελαττώματα που επικαλείται η προσφεύγουσα, ακόμα και αν ήσαν βάσιμα, δεν συνιστούν πλημμέλεια ικανή να επιφέρει την αναγνώριση του ανυποστάτου της αποφάσεως».

45 Όπως προκύπτει από την απόρριψη του δευτέρου λόγου αναιρέσεως με τις σκέψεις 40 και 41 της παρούσας αποφάσεως, η ερμηνεία του Πρωτοδικείου ότι το σκέλος της καταγγελίας της αναιρεσείουσας σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ απορρίφθηκε με τη δεύτερη επίδικη απόφαση και όχι με την πρώτη δεν κατέστη εφικτό να αμφισβητηθεί επιτυχώς από την αναιρεσείουσα στα πλαίσια της παρούσας δίκης. Επομένως, ούτε η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι η μείζων πρόταση της συλλογιστικής της IECC περί του ανυποστάτου της δεύτερης επίδικης αποφάσεως είναι εσφαλμένη επιδέχεται αμφισβήτηση.

46 Άρα, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, χωρίς να απαιτείται η εξέταση της αιτιάσεως της αναιρεσείουσας σχετικά με την εμπεριεχόμενη στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίση του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι η σκέψη αυτή διατυπώνεται εν πάση περιπτώσει εκ περισσού.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

47 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της νομικής εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος και κατά τη νομική εξέταση της εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογής της ως άνω εννοίας.

48 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, με τη δεύτερη επίδικη απόφαση, η Επιτροπή αποσαφήνισε κατ' ουσίαν ότι, ενόψει παρελθουσών παραβάσεων για τις οποίες δεν υφίστατο καμία απόδειξη ότι επαναλαμβάνονται, δεν συνέτρεχε για την ίδια λόγος να κάνει χρήση της εξουσίας της διαπιστώσεως παραβάσεως και για τον λόγο αυτό απέρριψε το σκέλος της καταγγελίας της IECC σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ.

49 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη στο θέμα αυτό από τη Deutsche Post, αιτείται το απαράδεκτο του ως άνω λόγου αναιρέσεως με το αιτιολογικό ότι εμπεριέχει νέα στοιχεία μη προβληθέντα κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη.

50 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε πρωτοδίκως την αιτιολογία της δεύτερης επίδικης αποφάσεως τόσον από τυπικής όσον και από ουσιαστικής απόψεως, επικρίνοντας, υπό την έποψη της ουσίας, μεταξύ άλλων αιτιάσεων, την έλλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στο κριτήριο εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος με την ως άνω αιτιολόγηση.

51 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η αναιρεσείουσα εξέρχεται των ορίων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς, επικρίνοντας, με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, την εκ μέρους του εφαρμογή της εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος.

52 Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

Επί του πρώτου σκέλους

53 Με το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο πλάνη περί το δίκαιο υπό την έννοια ότι εκτίμησε, στη σκέψη 148 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή, οσάκις αποφασίζει ότι παρέλκει η συνέχιση της εξετάσεως μιας καταγγελίας, «δεν είναι υποχρεωμένη να αναφερθεί ρητώς στην έννοια του "κοινοτικού συμφέροντος"» και ότι «αρκεί, προς τούτο, ότι η έννοια αυτή στηρίζει τον συλλογισμό στον οποίο βασίζεται η οικεία απόφαση».

54 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, οσάκις απορρίπτει καταγγελία που της υποβάλλεται βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, η Επιτροπή οφείλει να εξηγεί λεπτομερώς τους λόγους της απορριπτικής αποφάσεώς της και ειδικότερα να αιτιολογεί την εκτίμησή της περί της σκοπιμότητας να συνεχίσει ή μη την εξέταση της καταγγελίας κατά τρόπο επαρκώς ακριβή και λεπτομερή, ώστε να επιτρέπει στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί αποτελεσματικό έλεγχο επί της εκ μέρους της Επιτροπής ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειάς της να θέτει προτεραιότητες (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999 στην υπόθεση C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψη 91). Αντίθετα, ουδείς λόγος την υποχρεώνει να συμπεριλαμβάνει στην απόφασή της ρητή αναφορά στην έννοια του κοινοτικού συμφέροντος.

55 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους

56 Με το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε την έννοια του κοινοτικού συμφέροντος και δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή του να ελέγχει την εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή της ως άνω εννοίας, αποδεχόμενο ότι η Επιτροπή αιτιολογεί την απόρριψη της καταγγελίας με την επίκληση της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, στηριζομένης σε ένα και μοναδικό κριτήριο, και μη ελέγχοντας αν η επίδικη δεύτερη απόφαση πληροί, όσον αφορά την αιτιολόγησή της, τα τρία κριτήρια του κοινοτικού συμφέροντος που καθιερώθηκαν με τη σκέψη 86 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 στην υπόθεση T-24/90, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2223).

57 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή οφείλει, στα πλαίσια της ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειάς της, να λαμβάνει υπόψη όλα τα νομικά και πραγματικά στοιχεία που είναι λυσιτελή προκειμένου να αποφασίσει για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε καταγγελία. Οφείλει ειδικότερα να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (αποφάσεις της 11ης Οκτωβρίου 1983 στην υπόθεση 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, σκέψη 19, της 28ης Μαρτίου 1985 στην υπόθεση 298/83, CICCE κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1105, σκέψη 18, της 17ης Νοεμβρίου 1987 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 20, και προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 86).

58 Αντίθετα, δεδομένου ότι η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στο οποίο αναφέρεται καταγγελία είναι συνάρτηση των περιστάσεων κάθε επιμέρους περιπτώσεως, δεν επιτρέπεται ούτε ο περιορισμός του αριθμού των κριτηρίων εκτιμήσεως στα οποία μπορεί να προστρέξει η Επιτροπή ούτε, αντίστροφα, η επιβολή σ' αυτήν της υποχρεώσεως να περιορίζεται στην αποκλειστική χρήση ορισμένων κριτηρίων (προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79).

59 Επομένως, το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας ότι ορθώς η Επιτροπή προέκρινε ένα και μόνο κριτήριο εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος και δεν εξέτασε ειδικά τα αναφερόμενα στην προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής κριτήρια, δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

60 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους

61 Με το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, έτι επικουρικότερον, ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε την έννοια του κοινοτικού συμφέροντος επειδή δεν εξέτασε ορθώς αν τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος μπορούν να διασφαλιστούν ικανοποιητικώς από τα εθνικά δικαστήρια. Συναφώς, η αναιρεσείουσα υπενθυμίζει ότι, στη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι η δεύτερη επίδικη απόφαση «δεν επηρεάζει το δικαίωμα της προσφεύγουσας να χρησιμοποιήσει κάθε κρινόμενο ως κατάλληλο ένδικο βοήθημα στην περίπτωση κατά την οποία συγκεντρώνει αποδείξεις περί της επανεμφανίσεως πρακτικών τις οποίες θεωρεί παράνομες». Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε, με την ως άνω απόφαση, κανένα νομικό ή πραγματικό στοιχείο σχετικά με τη δυνατότητα της IECC να προσφύγει επιτυχώς ενώπιον εθνικού δικαστηρίου ή αρχής, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο δικαιολογώντας με τον τρόπο αυτό την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας.

62 Το τελευταίο αυτό σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως απηχεί εσφαλμένη ανάγνωση του σχετικού χωρίου της σκέψεως 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η σκέψη αυτή δεν εντάσσεται στο σκεπτικό βάσει του οποίου το Πρωτοδικείο, μετά από εμπεριστατωμένο έλεγχο της αιτιολογήσεως της επίδικης δεύτερης αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας όσον αφορά τη μη προώθηση εκ μέρους ορισμένων ΔΤΦ της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓ, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ορθώς η Επιτροπή συνήγαγε ότι παρήλκε, όσον αφορά καθέναν από τους ενδιαφερόμενους ΔΤΦ, η συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας επί της ως άνω πτυχής. Μόνον αφού κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε αυτεπαγγέλτως ότι η IECC διατηρεί το δικαίωμά της να κάνει χρήση στο μέλλον όλων των ενδίκων βοηθημάτων που θεωρεί ενδεδειγμένα σε περίπτωση επανεμφα-

νίσεως των κρινομένων από την ίδια ως παρανόμων πρακτικών. Η διαπίστωση αυτή ουδαμώς μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι συστατική πλάνης περί το δίκαιο.

63 Επομένως, το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

64 Κατόπιν αυτού, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

65 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του της αποστολής που αναθέτει το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης στην Επιτροπή, αναγνωρίζοντας, στη σκέψη 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή «μπορούσε νομίμως να αποφασίσει, υπό την επιφύλαξη της αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής, ότι δεν ήταν σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε καταγγελία η οποία αποκάλυπτε πρακτικές που έπαυσαν να ασκούνται μεταγενέστερα». Κατά την αναιρεσείουσα, η συλλογιστική του Πρωτοδικείου έρχεται σε αντίθεση προς την καθιερωμένη αρχή ότι ο ανταγωνισμός μπορεί να νοθεύεται απλώς και μόνον από τις επιπτώσεις παρανόμων πρακτικών, έστω και αν οι πρακτικές αυτές έχουν τερματιστεί. Συγκεκριμένα, στην προκειμένη περίπτωση, η επίπτωση των καταγγελθεισών πρακτικών επί της αγοράς των υπηρεσιών αναταχυδρομήσεως εξακολουθεί να είναι αισθητή. Έγκειται ειδικότερα στο απλό ενδεχόμενο οι ΔΤΦ να επαναλάβουν τις επίδικες πρακτικές.

66 Τόσο η Deutsche Post όσο και η Επιτροπή αμφισβήτησαν το παραδεκτό του πέμπτου λόγου αναιρέσεως με το αιτιολογικό ότι εμπεριέχει νέα επιχειρήματα μη προβληθέντα στα πλαίσια της ενώπιον του Πρωτοδικείου αχθείσας διαφοράς.

67 Συναφώς, αρκεί η παραπομπή στις σκέψεις 132 έως 144 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τις οποίες προκύπτει σαφώς ότι ο κίνδυνος επανεμφανίσεως τρόπων συμπεριφοράς όπως η καταγγελλόμενη από την αναιρεσείουσα σχετικά με την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ, παρά τις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι ενδιαφερόμενοι ΔΤΦ, αποτέλεσε αντικείμενο κατ' αντιπαράθεση μεταξύ των διαδίκων συζητήσεως στα πλαίσια της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης.

68 Άρα, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

69 Πρέπει να αναγνωριστεί ότι η αναιρεσείουσα προσάπτει εσφαλμένα στο Πρωτοδικείο ότι περιόρισε τον έλεγχό του σχετικά με την εκ μέρους της Επιτροπής αιτιολόγηση της δεύτερης επίδικης αποφάσεώς της διαπιστώνοντας απλώς και μόνον ότι οι επικρινόμενες με την καταγγελία πρακτικές είχαν τερματιστεί στη συνέχεια, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το ενδεχόμενο να διατηρούνται οι στρεφόμενες κατά του ανταγωνισμού συνέπειες των ως άνω πρακτικών και μετά τον τερματισμό τους, συνέπειες μεταξύ των οποίων η αναιρεσείουσα μνημονεύει ειδικότερα τον κίνδυνο υποτροπής ελλείψει αποφάσεως της Επιτροπής περί διαπιστώσεως παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης.

70 Πράγματι, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «[ε]ιδικότερα, υπό τον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή, η Επιτροπή μπορεί να θεωρήσει ότι, εφόσον υφίστανται δεσμεύσεις των επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η καταγγελία και ελλείψει οποιασδήποτε αποδείξεως από την προσφεύγουσα ότι οι δεσμεύσεις αυτές δεν τηρήθηκαν, ενώ προέβη σε προσεκτική εξέταση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, παρέλκει η συνέχιση της εξετάσεως της εν λόγω καταγγελίας».

71 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο εξέτασε εμπεριστατωμένως, στις σκέψεις 149 έως 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν οι παρατιθέμενες στη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προϋποθέσεις πληρούνταν πράγματι στην περίπτωση καθενός από τους τρεις ΔΤΦ που αφορούσε η καταγγελία, ακόμη και υπό την έποψη πιθανού κινδυνού υποτροπής.

72 Έτσι, το Πρωτοδικείο απάντησε επακριβώς στις ανησυχίες της IECC στο πλαίσιο της αιτιάσεως αυτής.

73 Επομένως, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

74 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στερείται αιτιολογήσεως από τρεις απόψεις.

75 Πρώτον, οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου με τις σκέψεις 69 και 121 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τις οποίες ούτε η πρώτη επίδικη απόφαση ούτε η δεύτερη επίδικη απόφαση αφορούσαν το σκέλος της καταγγελίας σχετικά με την αντίθεση προς το άρθρο 85 της Συνθήκης συμφωνιών που συνήψαν οι ΔΤΦ με σκοπό την κατόπιν συνεννοήσεως υλοποίηση του άρθρου 23 της συμβάσεως ΠΤΕ, έρχονται σε σύγκρουση με άλλες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, και ειδικότερα με τη σκέψη 100 όπου το Πρωτοδικείο αναφέρεται στην ύπαρξη παρόμοιας συμφωνίας.

76 Επιβάλλεται η απόρριψη της ως άνω αιτιάσεως δεδομένου ότι η σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αναφέρεται σε συμφωνία, όπως την εννοεί η αναιρεσείουσα, αλλά στη συμφωνία CEPT σχετικά με τον καθορισμό των καταληκτικών τελών.

77 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο αντιφάσκει, κατά την αναιρεσείουσα, στο μέτρο που αναγνωρίζει, με τη σκέψη 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν προέβη, με τη δεύτερη επίδικη απόφαση, σε οριστική εξέταση της νομιμότητας των επιδίκων πρακτικών υπό το φως του άρθρου 86 της Συνθήκης, ενώ, στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «η Επιτροπή, δηλώνοντας ότι η μη προώθηση της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα δεν συνιστούσε καταχρηστική εκμετάλλευση κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο». Όπως προκύπτει από την τελευταία αυτή σκέψη, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή προέβη σε οριστική εκτίμηση της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 86 επί των περιπτώσεων μη προωθήσεως της αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΑ. Επειδή το ίδιο συμπέρασμα πρέπει να συνάγεται και για την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ, το Πρωτοδικείο όφειλε να συμπεράνει ότι συντρέχει η ίδια πλάνη περί το δίκαιο και στα πλαίσια της δεύτερης επίδικης αποφάσεως σχετικά με τον συγκεκριμένο αυτό τύπο αναταχυδρομήσεως.

78 Το ως άνω επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Το αντικείμενο και η αιτιολόγηση των δύο επιδίκων αποφάσεων διακρίνονται σαφώς — η πρώτη επίδικη απόφαση αφορά την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΑ, ενώ η δεύτερη την αναταχυδρόμηση του τύπου ΑΒΓ —, οπότε δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι εκτιμήσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με τη μία από τις ως άνω αποφάσεις τυγχάνουν κατ' ανάγκην εφαρμογής και επί της άλλης.

79 Επιπλέον, όπως προκύπτει σαφώς από τη δεύτερη περίοδο της σκέψεως 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε οριστική εξέταση της νομιμότητας των πρακτικών αναταχυδρομήσεως του τύπου ΑΒΓ υπό το φως του άρθρου 86 της Συνθήκης, αναφέρθηκε στην ανυπαρξία αποφάσεως περί διαπιστώσεως ή μη παραβάσεως του ως άνω άρθρου της Συνθήκης. Η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε την ακρίβεια της ως άνω διαπιστώσεως.

80 Τρίτον, η σύγκριση μεταξύ, αφενός, της συλλογιστικής που ακολουθείται στις σκέψεις 169 έως 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στα πλαίσια της εκτιμήσεως

της θέσεως που εξέφρασε η Επιτροπή με τη δεύτερη επίδικη απόφαση, σύμφωνα με την οποία το γεγονός απλώς και μόνον ότι υφίσταται το άρθρο 23 της συμβάσεως ΠΤΕ δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι αντίκειται στους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού και ότι η χρήση απλώς και μόνον των δυνατοτήτων δράσεως που προσφέρει η ως άνω διάταξη συνιστά, ενδεχομένως, υπό ορισμένες περιστάσεις — ήτοι μεταξύ κρατών μελών — παράβαση των ως άνω κανόνων και, αφετέρου, οι εκ μέρους του Πρωτοδικείου διαπιστώσεις με τις σκέψεις 99 έως 101, αποδεικνύει προδήλως, κατά την αναιρεσείουσα, αντίφαση στο σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

81 Η τρίτη αυτή αιτίαση είναι απορριπτέα για τους ίδιους λόγους που επιβάλλουν την απόρριψη της προηγουμένης αιτιάσεως. Οι σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που αντιπαραβάλλει η αναιρεσείουσα προκειμένου να ανιχνεύσει αντιφάσεις αφορούν διαφορετικές επίδικες αποφάσεις που θεμελιώνονται σε διαφορετικούς λόγους. Οι σκέψεις αυτές της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον αναγνωστούν στα πλαίσια της αλληλουχίας τους, ουδόλως αντιφάσκουν μεταξύ τους.

82 Επομένως, ο έκτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος στο σύνολό του.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

83 Με τον τελευταίο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της νομικής εννοίας της καταχρήσεως εξουσίας, πρώτον, αρνούμενο να εκτιμήσει σφαιρικά το σύνολο των λυσιτελών και συγκλινόντων στοιχείων που προσκόμισε η IECC προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας εν προκειμένω και, δεύτερον, εκτιμώντας, στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν συνέτρεχε λόγος εξετάσεως του τρόπου με τον οποίο η Επιτροπή είχε αντιμετωπίσει άλλες καταγγελίες ή δικαστικές υποθέσεις εμπίπτουσες στον ίδιο τομέα των ταχυδρομικών δραστηριοτήτων προκειμένου να αποφανθεί αν η έκδοση των επιδίκων αποφάσεων φέρει το στίγμα καταχρήσεως εξουσίας.

84 Συναφώς, πρέπει να αναγνωριστεί, αφενός, ότι, εξετάζοντας κεχωρισμένως και λεπτομερώς κάθε στοιχείο προσκομισθέν ενώπιόν του από την IECC προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας, για να καταλήξει τελικά ότι κανένα από τα στοιχεία αυτά δεν συνιστούσε αντικειμενική και λυσιτελή ένδειξη αποδεικνύουσα την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε καμία πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της εν λόγω νομικής εννοίας.

85 Αφετέρου, παρόμοια πλάνη δεν μπορεί περαιτέρω να εντοπιστεί με την παρατήρηση του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναφορά της IECC στην αντιμετώπιση άλλων καταγγελιών ή δικαστικών υποθέσεων εκ μέρους της Επιτροπής, αφορωσών ταχυδρομικές δραστηριότητες σαφώς διακριτές από την αναταχυδρόμηση, δεν ασκούσε επιρροή.

86 Επομένως, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

87 Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε ως προς όλους τους λόγους της, η αναίρεση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Επειδή η Επιτροπή και η Deutsche Post ζήτησαν την καταδίκη της αναιρεσείουσας και η τελευταία ηττήθηκε ως προς τους λόγους της, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει την International Express Carriers Conference (IECC) στα δικαστικά έξοδα.**

Rodríguez Iglesias	La Pergola	Wathelet
Puissochet	Jann	Sevón
Colneric	von Bahr	Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias